

„Срце“, Едмондо де Амичис Књиге се пишу срцем

„Према мом искуству, књиге имају моћ зауставити време, вратити га у прошлост или полетети у будућност“ - тако каже Џим Бишоп, а ја се у потпуности слажем са овим цитатом америчког новинара. Обожавам да читам књиге свих врста, али оне, за које се види да су писане осећањима која долазе из дна душе, а првенствено су писане срцем, су моје омиљене. Прошло је доста времена од тада, једно 3 године, и онда, када ми је била најпотребнија књига писана на мој омиљени начин, дошла је, као да је успела да прочита моје мисли и својим малим невидљивим ножицама дошета до мене. Двеста седамдесет и нешто страна књиге "Срце" (можда некима изгледа да је то много страна, али се веома брзо прочитају) успело је да заустави време, врати га у прошлост и мало завири у будућност. Ова књига је писана на посебан начин, као дневник дечака Енрика који креће у трећи разред основне школе, али тако да је предвиђена за децу мог узраста. Читајући овај његов дневник, осећала сам толику нежност и љубав према породици, другарима, школи, да ми се тренутке ова књига чинила као диван сан. Енрико нас упозанје са својим другарима и сваког представља на посебан начин, тако да се свако по нечему разликује од другог, али их повезује то што су деца. Као што је, на пример, Дероси најбољи ученик који увек добија прву награду и увек радо свима помаже, тако и Гароне обожава да скупља марке и већ има једну пуну збирку, али исто тако воли своје другаре и као најстарији у разреду, увек их штити од оних размажених и неваспитаних дечака. Ту је и вредни Корети, који стиже да обави хиљаду послова, брине о болесној мајци, а притом увек учи и не жали се, док нам је Старди прави пример којим се показује да се чврстом вољом и трудом може остварити све што пожелимо, па је, учећи вредно и строго пазећи на часу, успео да освоји другу награду, после Деросија, наравно. Има ту још доста Енрикових другара, међу њима поред добрих, и оних охолих, али поред њих, Енрико нам описује и живот учитеља и учитељица. Учителице, веома нежне, брижне, брину о својим ђацима током целог живота, помажу им, као да су им рођена деца, а себе и своје здравље стављају на последње место. Учители их уче, поред стандардних лекција, о поштењу, добром понашању, спремају их за ствари које ће им живот донети. Поред свега тога што учители и учителице учине за нас, ми после дужег времена на све то заборавимо и не кажемо им ни "Хвала Вам за све", а они се и даље брину за нас. Веома су ми се свидела и писма које је отац остављао Енрику указујући му на грешке и показујући му прави, исправан пут. Од свих тих страница које су се нашле у Енриковом дневнику, снажан утисак су оставиле и месечне приче које им је давао учитељ. То су

приче које говоре о љубави према отаџбини, другарима, родитељима.. Највише су ми се свиделе „Мали флорентински писар“ и „Ромањолска крв“ уз коју сам чак и заплакала. Италијански писци воле да пишу о својој земљи и то на тако леп начин и зато обожавам да читам њихове романе. Едмондо де Амичис је један од њих и истакао се књигом „Срце“. Она је божанствена, пре свега, што је обухватила период трећег разреда, мог омиљеног разреда. Не знам зашто, али тај разред је мој омиљени период детињства и тада као да сам живела у бајци, док се сада све изменило и постало другачије. Данима, месецима, па и годинама чезнем за тим временом које више никада неће моћи да се врати. Међутим, књига "Срце" је успела да ме на трен врати у прошлост, заустави време и да корисне савете за будућност. Верујем да су књиге чаробне, а ова је прави пример за то, јер зашто би се иначе звала „Срце“, ако није писана срцем? „Књиге су најтиши и најсталнији пријатељи, оне су најприхватљивији и најмудрији саветници и најстрпљивији учитељи“- тврди Чарлс Елиот, амерички аутор, а како бисте се у то уверили, препоручујем вам да се баците на читање, јер само читајући човек постаје јединствен и свој.
